तथेत्युक्तः केशवस्तु पार्थेन यदुपुङ्गवः। पर्य्यवर्त्तयदव्यग्रो रथं रथवरस्य तं।
एवमुक्त्वाऽर्ज्जुनं कृष्णः सैनिकानिदमब्रवीत्। परानभिमुखा यत्तास्तिष्ठध्वं भद्रमस्तु वः। ४९९०
धृष्टद्युम्नं युधामन्युं माद्रीपुत्रौ वृकोदरं। युयुधानञ्च गोविन्द इदं वचनमब्रवीत्।
यावदावेद्यते राज्ञे हतः कर्णोऽर्ज्जुनेन वै। तावद्भवद्भिर्यत्तैस्तु भवितव्यं नराधिपैः।
स तैः शूरैरनुज्ञातो ययौ राजनिवेशनं। पार्थमादाय गोविन्दो ददर्श च युधिष्ठिरं।
शयानं राजशार्द्दूलं काञ्चने शयनोत्तमे। अगृह्णीताञ्च मुदितौ चरणौ पार्थिवस्य तौ।
तयोः प्रहर्षमालक्ष्य हर्षादश्रूण्यवर्त्तयत्। राधेयं निहतं मत्वा समुत्तस्थौ युधिष्ठिरः। ४९९५
उवाच च महाबाहुः पुनः पुनररिन्दमः। वासुदेवार्ज्जुनौ प्रेम्णा तावुभौ परिषस्वजे।
तत्तस्मै यद्यथा वृत्तं वासुदेवः सहार्जुनः। कथयामास कर्णस्य निधनं यदुपुङ्गवः।
इषदुत्स्मयमानस्तु कृष्णो राजानमब्रवीत्। युधिष्ठिरं हतामित्रं कृताञ्जलिरथाच्युतः।
दिष्ट्या गाण्डीवधन्वा च पाण्डवश्च वृकोदरः। त्वञ्चापि कुशली राजन् माद्रीपुत्रौ च पाण्डवौ।
मुक्त्वा वीरक्षयादस्मात् सङ्ग्रामाल्लोमहर्षणात्। क्षिप्रमुत्तरकालानि कुरु कार्य्याणि पाण्डव। ५०००
हतो वैकर्त्तनो राजन् सूतपुत्रो महारथः। दिष्ट्या जयसि राजेन्द्र दिष्ट्या वर्द्धसि भारत।
यस्तु द्यूतजितां कृष्णां प्राहसत्पुरुषाधमः। तस्यास्य सूतपुत्रस्य भूमिः पिबति शोणितं।
शेतेऽसौ शरपूर्णाङ्गः शत्रुस्ते कुरुपुङ्गव। तं पश्य पुरुषव्याघ्र विभिन्नं बहुभिः शरैः।
हतामित्रामिमामुर्व्वीमनुशाधि महाभुज। यत्तो भूत्वा सहास्माभिर्भुङ्क्ष्व भोगांश्च पुष्कलान्।
॥ सञ्जय उवाच ॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्य केशवस्य महात्मनः। धर्म्मपुत्रः प्रहृष्टात्मा दाशार्हं वाक्यमब्रवीत्। ५००५
दिष्ट्या दिष्ट्येति राजेन्द्र वाक्यञ्चेदमुवाच ह। नैतच्चित्रं महाबाहो त्वयि देवकिनन्दन।
त्वया सारथिना पार्थो यत्नवानहनच्च तं। न तच्चित्रं महाबाहो युष्मद्बुद्धिप्रसादजं।
प्रगृह्य च कुरुश्रेष्ठ साङ्गदं दक्षिणं भुजं। उवाच धर्म्मभृत्पार्थ उभौ तौ केशवार्ज्जुनौ।
नरनारायणौ देवौ कथितौ नारदेन मे। धर्म्मात्मानौ महात्मानौ पुराणावृषिसत्तमौ।
असकृच्चापि मेधावी कृष्णद्वैपायनो मम। कथामेतां महाभागां कथयामास तत्त्ववित्। ५०१०
तव कृष्ण प्रसादेन पाण्डवो हि धनञ्जयः। जिगायाभिमुखः शत्रून् न चासीद्विमुखः क्वचित्।
जयश्चैव ध्रुवोऽस्माकं न त्वस्माकं पराजयः। यदा त्वं युधि पार्थस्य सारथ्यमुपजग्मिवान्।
भीष्मो द्रोणश्च कर्णश्च महात्मा गोतमः कृपः। अन्ये च बहवः शूरा ये च तेषां पदानुगाः।
त्वद्बुद्ध्या निहते कर्णे हता गोविन्द सर्व्वथा। इत्युक्त्वा धर्म्मराजस्तु रथं हेमविभूषितं।
श्वेतवर्णैर्हयैर्युक्तं कालबालैर्म्मनोजवैः। आस्थाय पुरुषव्याघ्रः स्वबलेनाभिसंवृतः। ५०१५
प्रययौ स महाबाहुर्द्रष्टुमायोधनं तदा। कृष्णार्ज्जुनाभ्यां वीराभ्यामनुमन्त्र्य ततः प्रियं।
आभाषमाणस्तौ वीरावुभौ माधवफाल्गुनौ। स ददर्श रणे कर्णं शयानं पुरुषर्षभं।
यथा कदम्बकुसुमं केशरैः सर्व्वतो वृतं। चितं शरशतैः कर्णं धर्म्मराजो ददर्श सः।